

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Česká unie sportu, z.s.**, se sídlem Zátopkova 100/2, Praha, zast. Mgr. Petrem Slepíčkou, advokátem se sídlem Palackého 715/15, Praha, proti žalované: **Národní sportovní agentura**, se sídlem nábreží Edvarda Beneše 128/4, Praha, **za účasti:** Orel, se sídlem Kurská 792/3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalované proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2021, č. j. 8 A 185/2017 - 95, o návrhu žalované na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Návrh žalované na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla odmítnuta žalobcova žaloba proti rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 8. 9. 2017, č. 502017_3_005, o poskytnutí neinvestiční dotace ve výši 60 267 431 Kč (výrok I. napadeného usnesení městského soudu) a věc byla postoupena stěžovateli (výrok II. napadeného usnesení městského soudu).

[2] Žalobce požádal Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy o poskytnutí neinvestiční dotace ve výši 105 000 000 Kč. Následně zaslalo Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy žalobci výzvu k akceptaci navržené změny žádosti o poskytnutí dotace (změna se týkala výše poskytnuté dotace), kterou žalobce akceptoval. Rozhodnutím ze dne 8. 9. 2017, č. 502017_3_005, poskytlo Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy žalobci neinvestiční dotaci ve výši 60 267 431 Kč.

[3] Zákonem č. 178/2019 Sb., kterým se mění zákon č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, byla zřízena Národní sportovní agentura (žalovaná) jako ústřední správní úřad ve věcech podpory sportu, turistiky a sportovní reprezentace státu (viz § 3 odst. 1 uvedeného zákona). S ohledem na vymezení působnosti žalované přešla na žalovanou v nyní projednávané věci ve smyslu § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), s účinností od 1. 1. 2021 působnost správního orgánu, který rozhodl (resp. dle městského

soudu má rozhodnout) v posledním stupni (srov. § 3 odst. 1 výše citovaného zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění do 30. 7. 2019 a § 3d odst. 1 téhož zákona ve znění od 31. 7. 2019; viz také přechodná ustanovení uvedená v čl. II zákona č. 178/2019 Sb.).

[4] V podané žalobě žalobce namítal, že mu měla být poskytnuta dotace v původní výši, o kterou žádal, tj. ve výši 105 000 000 Kč.

[5] Městský soud dospěl v napadeném usnesení k závěru, že rozhodnutí, kterým správní orgán vyhověl žádosti o poskytnutí dotace pouze částečně, je obsahově také rozhodnutím o neposkytnutí dotace, a to právě v té části, v jaké správní orgán žádosti nevyhověl. Materiálně jde o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., které zasahuje do veřejných subjektivních práv žalobce. Současně městský soud uvedl, že proti tomuto rozhodnutí je podle obecných předpisů upravujících správní řízení přípustný opravný prostředek, o kterém však Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy žalobce v napadeném rozhodnutí nepoučilo. Proto městský soud žalobu odmítl a podle § 46 odst. 5 s. ř. s. věc postoupil žalované (stěžovatelce), na kterou přešla působnost Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy týkající se poskytování finanční podpory sportu ze státního rozpočtu, k vyřízení opravného prostředku.

[6] Proti usnesení městského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost (viz výše), ve které namítala, že žádné rozhodnutí o neposkytnutí dotace v dané věci neexistuje. Žalobce akceptoval změnu žádosti o poskytnutí dotace, Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy tak vyhovělo žádosti o poskytnutí dotace v plné výši. Takové rozhodnutí je však podle názoru stěžovatelky vyloučeno ze soudního přezkumu.

[7] Společně s podáním kasační stížnosti podala stěžovatelka také návrh na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s., který odůvodnila existencí veřejného zájmu na předvídatelnosti rozhodování. Stěžovatelka konkrétně uvedla, že pokud by měla rozhodnout o opravném prostředku (jak jí uložil městský soud) dříve, než o podané kasační stížnosti rozhodne Nejvyšší správní soud, bylo by její rozhodnutí „značně neúčelné i z toho důvodu, že by mohla existovat dvě na sebe navazující nezákonná rozhodnutí v dané věci.“

[8] Žalobce k návrhu na přiznání odkladného účinku uvedl, že stěžovatelkou formulované odůvodnění návrhu nemůže obstát; jde o odůvodnění vágní a obecné. Pokud by byl kasační stížnosti na základě tohoto odůvodnění odkladný účinek přiznán, musel by být přiznáván prakticky všem kasačním stížnostem. Následky, které stěžovatelka v návrhu uvádí, by dle názoru žalobce mohly postihnout prakticky jakékoli řízení ve věci, která je přezkoumávána Nejvyšším správním soudem.

[9] Osoba zúčastněná na řízení se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřila.

[10] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek, Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatelky přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. O přiznání odkladného účinku přitom může žádat také žalovaná, a to

pokračování

ze stejných důvodů jako žalobce (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, č. 1255/2007 Sb. NSS).

[11] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tam, kde kasační stížnost nemá odkladný účinek ze zákona, je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského, resp. městského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pouze pro případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[12] Po zhodnocení důvodů uvedených stěžovatelkou a okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě splněny.

[13] Ve smyslu výše uvedeného je možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek. To znamená, že kasační stížnosti lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatelku nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatelka, jež musí konkretizovat, jakou újmu by pro ni znamenal výkon nebo jiné právní následky napadeného rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje, a uvést její intenzitu (viz např. usnesení zdejšího soudu ze dne 20. 6. 2019, č. j. 1 As 171/2019 - 48). Břemeno tvrzení i břemeno důkazní tak nese stěžovatelka. Přiznání odkladného účinku má místo jen tam, kde jeho nezbytnost převáží nad obecným požadavkem právní jistoty, opírající se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci.

[14] Stěžovatelka spatřuje újmu v tom, že bude muset rozhodnout o opravném prostředku ještě před tím, než Nejvyšší správní soud rozhodne o podané kasační stížnosti. Návrhem na přiznání odkladného účinku se však stěžovatelka domáhá fakticky toho samého, co podanou kasační stížností. Stěžovatelka totiž nesouhlasí s tím, že žalobce napadl rozhodnutí o částečném nevyhovění žádosti o poskytnutí dotace, jak uvedl městský soud – tedy s tím, že by vůbec měla v dané věci rozhodovat.

[15] Jak již bylo uvedeno výše, přiznání odkladného účinku je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí městského soudu. Do doby, než zdejší soud o kasační stížnosti rozhodne, je nutné považovat rozhodnutí městského soudu za zákonné a věcně správné. Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, ani řízení o kasační stížnosti není pokračováním správního řízení. Procesy navazující na pravomocné rozhodnutí městského soudu, tj. v tomto případě postoupení věci k rozhodnutí stěžovatelce, však nemohou „ustat“ pouze proto, že účastník řízení nespokojený s výsledkem rozhodnutí městského soudu podal kasační stížnost. Opačný postup by odporoval zákonem stanovené mimořádnosti kasační stížnosti, jakož i institutu odkladného účinku. Podání kasační stížnosti proto nemůže samo o sobě správnímu orgánu bránit v pokračování ve správním řízení a nemůže odůvodňovat neprovádění řádných procesních úkonů či vydání nového rozhodnutí (viz výše citované usnesení rozšířeného senátu č. j. 2 Ans 3/2006 - 49).

[16] Zruší-li městský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost, v níž správní orgán polemizuje s vysloveným právním názorem. Stejnou optikou je potřeba nahlížet také na situaci, ve které městský soud rozhodnutí správního orgánu nezrušil, avšak postoupil mu věc k vyřízení opravného prostředku, jako tomu je v případě stěžovatelky. Zájem na jednotném postupu či rozhodování v obdobných případech, tj. na předvídatelnosti rozhodování, není sám o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku (viz usnesení zdejšího soudu ze dne 22. 12. 2004, č. j. 4 As 52/2004 - 70, č. 528/2005 Sb. NSS), tím není sama o sobě ani obtížně řešitelná procesní situace (viz usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58, č. 3270/2015 Sb. NSS).

[17] Stěžovatelka netvrdila, v čem konkrétně újma v důsledku rozhodnutí o opravném prostředku spočívá. Návrhem na přiznání odkladného účinku fakticky napadala věcné hodnocení městského soudu týkající se povahy rozhodnutí o (ne)poskytnutí dotace, tj. polemizovala s názorem městského soudu. Tato tvrzení však nenaplnují podmínku vzniku nepoměrně větší újmy jakožto první z kumulativních podmínek vyžadovaných pro přiznání odkladného účinku (viz výše). Nejvyšší správní soud se proto nezabýval ani druhou podmínkou pro jeho přiznání, tj. případným rozporem s důležitým veřejným zájmem.

[18] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud návrh stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 6. května 2021

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu